

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 372/2017-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. júna 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészároša predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti OVB Allfinanz Slovensko a. s., Kukuričná 8, Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. Branislavom Drgoňom, Jesenského 2, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 60 Cb 218/2012 z 18. júla 2014 a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41 Cob 500/2014 z 30. júna 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti OVB Allfinanz Slovensko a. s., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. septembra 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti OVB Allfinanz Slovensko a. s., Kukuričná 8, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“),

zastúpenej advokátom JUDr. Branislavom Drgoňom, Jesenského 2, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 60 Cb 218/2012 z 18. júla 2014 a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 41 Cob 500/2014 z 30. júna 2015.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka (v procesnom postavení žalobkyne) sa žalobou proti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“), domáhala na okresnom súde zaplata sumy 2 290,69 € s príslušenstvom ako náhrady nákladov vzdelávania z dohody o poskytnutí vzdelávacieho programu CFC z 20. februára 2008.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uvádza, že «v Dohode sa na jednej strane zaviazal sťažovateľ žalovanej, ako svojej spolupracovníčke vykonávajúcej v rámci jej podnikateľskej činnosti na základe osobitnej zmluvy o sprostredkovaní pre sťažovateľa činnosť podriadeného sprostredkovateľa poistenia (neskôr podriadeného finančného agenta), poskytnúť a financovať ucelený, Ministerstvom školstva SR akreditovaný vzdelávací program „Vzdelávanie na CFC - Certifikovaný finančný konzultant“ v hodnote 5.974,90 € (vtedy 180.000,- SKK), za účelom zvýšenia jej odbornosti a kvalifikácie. Išlo o ucelený vzdelávací program zložený zo 14 modulov v celkovom objeme 192 vyučovacích hodín, pričom súčasťou financovania boli okrem priamych nákladov na vzdelávanie aj náklady vynaložené na ubytovanie a stravovanie žalovanej počas vzdelávania. Na druhej strane bolo súčasťou Dohody dojednanie zmluvných strán, že v prípade vypovedania Zmluvy o sprostredkovaní pred uplynutím 36 mesiacov od získania certifikátu EBFM (skratka pre European Board for Financial Management, St. Gallen - partner, v spolupráci s ktorým sťažovateľ zabezpečoval predmetné vzdelávanie), uhradí žalovaná sťažovateľovi pomernú časť nákladov vo výške 1/36 za každý mesiac, o ktorý sa skrúti dohodnutá 36 mesačná doba trvania sprostredkovateľského záväzku.

Žalovaná sa zúčastnila celého vzdelávacieho programu a toto úspešne absolvovala zložením záverečnej skúšky (čo nebolo medzi účastníkmi konania sporné) v marci 2009.

S účinnosťou k 30. 09. 2009, t. j. 6 mesiacov po absolvovaní vzdelávacieho programu došlo na základe výpovede zmluvy o sprostredkovaní k ukončeniu sprostredkovateľského záväzku medzi sťažovateľom a žalovanou. Sťažovateľ preto v súlade s Dohodou vyčíslil svoj nárok na uhradenie pomernej časti nákladov vynaložených na poskytnutie vzdelávacieho programu vo výške 4.979,- €. Uvedenú čiastku sťažovateľ upravil - znížil o nároky a záväzky žalovanej podľa ustanovení Zmluvy o sprostredkovaní, pričom výsledná čiastka predstavovala 2.290,69 €, ktorú sťažovateľ po bezvýslednej snahe o mimosúdne usporiadanie bol nútený uplatniť návrhom na začatie konania.».

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 60 Cb 218/2012 z 18. júla 2014 žalobu sťažovateľky zamietol. Podľa sťažovateľky si okresný súd „osvojil argumentáciu žalovanej, vyplývajúcu z prísne formalistického výkladu ustanovenia čl. II ods. 1 Dohody, podľa ktorého sa povinnosť žalovanej uhradiť sťažovateľovi pomernú časť vynaložených nákladov vzťahuje na skončenie spolupráce v období 36 mesiacov od získania certifikátu od EBFM. Súď... posúdil vec tak, že ak nedošlo k fyzickému odovzdaniu certifikátu EBFM, nezačala uvedená doba nikdy plynúť a sťažovateľovi nevznikol nárok na úhradu zmluvne dohodnutej pomernej časti nákladov.”.

Krajský súd na základe odvolania sťažovateľky rozsudkom sp. zn. 41 Cob 500/2014 z 30. júna 2015 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil, pričom námietky sťažovateľky o nedostatočnom právnom odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu považoval za neodôvodnené.

Sťažovateľka so závermi napadnutých rozsudkov súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu nesúhlasila, pretože «účelom dojednania obsiahnutého v čl. III Dohody týkajúceho sa náhrady vynaložených nákladov na vzdelávací program malo byť nesporne zabezpečenie legitímneho záujmu sťažovateľa, ako osoby, ktorá v plnom rozsahu znášala náklady na vzdelávanie, že odborné poznatky a vedomosti získané žalovanou v rámci vzdelávania budú z jej strany využité počas dohodnutej doby nielen na prospech žalovanej, ale v rámci

činnosti pre sťažovateľa aj v jeho prospech. Vychádzalo sa z racionálnej a odôvodnenej premisy, že čím dlhšie bude žalovaná odborné vedomosti využívať v rámci zmluvného vzťahu so sťažovateľom, t. j. aj na prospech sťažovateľa, tým nižšia bude jej povinnosť nahradiť náklady spojené s ich nadobudnutím, až napokon po uplynutí 36 mesiacov ďalšej spolupráce bude táto povinnosť nulová. (Z rovnakého princípu napokon vychádzajú aj ustanovenia § 155 Zákonníka práce týkajúce sa dohody o zvyšovaní kvalifikácie zamestnanca na náklady zamestnávateľa.) Z tohto pohľadu je celkom bezpredmetné, či žalovaná fyzicky nadobudla certifikát o absolvovaní školenia, ale podstatné je to, či školenie financované sťažovateľom skutočne absolvovala a zvýšila tým svoju odbornosť, čo medzi účastníkmi nebolo sporné. Zohľadniť tiež treba skutočnosť, že čiastka vo výške 180.000,- Sk bola podľa čl. II ods. 1 Dohody dohodnutá ako maximálna suma nákladov vynaložených na školenie, ubytovanie a zabezpečenie stravy, nie ako cena za vydanie certifikátu, t. j. išlo o náklady, ktoré sťažovateľ musel vynaložiť a vynaložil a to bez ohľadu na to, či si žalovaná fyzicky prevzala certifikát.

Súd prvého stupňa pri výklade predmetných ustanovení na skutočný význam a účel zmluvných dojednaní a vyššie uvedené skutočnosti vôbec neprihliadol, obmedzil sa na formálny gramatický výklad slovného spojenia „získanie certifikátu“, ktorý však možno vykladať nielen ako fyzické odovzdanie certifikátu v užšom zmysle slova, ale s prihliadnutím na účel Dohody ako takej aj ako absolvovanie certifikovaného školenia...».

Vo vzťahu k namietanému porušeniu svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v priebehu konania pred všeobecnými súdmi sťažovateľka zdôrazňuje že „interpretácia zmluvy vykonaná súdom prvého stupňa a následne aj odvolacím súdom je v extrémnom rozpore s účelom a s podstatou Dohody, z tohto pohľadu ju možno označiť za svojvoľnú a arbitrárnu... Pri posúdení kľúčových otázok rozhodujúcich pre posúdenie veci použili výlučne zužujúci formalistický výklad, ktorým však dospeli k záverom priamo odporujúcim účelu a zmyslu zmluvy uzavretej medzi účastníkmi konania, čím zásadne popreli jej význam a účel.”.

Na základe uvedenej argumentácie sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 18. 07. 2014, č. k. 60 Cb 218/2012-224 a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 30. 06. 2015, č. k. 41 Cob 500/2014-266 porušené bolo.

2. Zrušuje sa rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 18. 07. 2014, č. k. 60 Cb 218/2012-224 a rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 30. 06. 2015, č. k. 41 Cob 500/2014-266 a vec sa vracia Okresnému súdu Banská Bystrica na ďalšie konanie.

3. Okresný súd Banská Bystrica a Krajský súd v Banskej Bystrici sú povinné spoločne a nerozdielne nahradiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľa na účet jeho právneho zástupcu do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné

návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka namieta, že rozsudkom okresného súdu sp. zn. 60 Cb 218/2012 z 18. júla 2014, ako aj rozsudkom krajského súdu sp. zn. 41 Cob 500/2014 z 30. júna 2015 a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, došlo k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 60 Cb 218/2012 z 18. júla 2014 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľka bola oprávnená podať proti napadnutému rozsudku okresného súdu odvolanie (čo aj využila), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd ako odvolací súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľky v danom

prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 41 Cob 500/2014 z 30. júna 2015 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, čo táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že jeho úlohou pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je určená princípom

subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve.

Z toho vyplýva, že ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení tohto právneho predpisu, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Ochrany základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04).

Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznamenajú právo na úspech v konaní pred všeobecnými súdmi a nemožno ich účelovo chápať tak, že ich naplnením je len víťazstvo v takomto spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

Ústavný súd je, ako už bolo uvedené, oprávnený a povinný posúdiť ústavnosť konania, resp. rozhodovania všeobecných súdov, t. j. či v konaní pred nimi došlo k porušeniu ústavnoprávnych princípov konania (čl. 46 až čl. 50 ústavy) a či možno ich konania (postupy) a rozhodnutia považovať z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné. Táto právomoc ústavného súdu však nie je spojená so vznikom oprávnenia a povinnosti prehodnocovať právne názory všeobecných súdov, ku ktorým tieto dospeli na základe výkladu a uplatňovania zákonov, ak tento výklad a aplikácia zákonov neporušujú uvedené ústavnoprosné princípy (m. m. II. ÚS 54/02). Reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu nielenže neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (IV. ÚS 302/07).

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov, ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti tejto časti sťažnosti preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu sp. zn. 41 Cob 500/2014 z 30. júna 2015.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku najskôr poukázal na obsah odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu sp. zn. 60 Cb 218/2012 z 18. júla 2014, ktorým zamietol žalobu sťažovateľky, pričom v tejto súvislosti okrem iného uviedol, že súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním zistil, že *„účastníci uzavreli dňa 3. 5. 2006 Zmluvu o sprostredkovaní a 20. 2. 2008 Dohodu, v ktorej si presne vymedzili predmet svojich záväzkov. Záväzkom navrhovateľa bolo v prípade úspešného ukončenia školenia špecifikovaného v článku 1. tejto zmluvy v plnom rozsahu pokryť odporkyni účelne vynaložené náklady na školenie, ubytovanie a zabezpečenie stravy, prípadne jej náhrady do maximálnej výšky 5.974,90,- Eur (180.000,- Sk) a po úspešnom absolvovaní celého školenia navrhovateľ bol povinný odovzdať odporkyni certifikát udeľovaný EBFM a akreditované osvedčenie Akadémie vzdelania OVB n. o. podľa čl. II. body 1. a 2. Dohody. Záväzkom odporkyne bolo v prípade, že vypovie zmluvu o sprostredkovaní s OVB alebo OVB vypovie zmluvu, prípadne odstúpi od zmluvy o sprostredkovaní s odporkyňou zo závažných dôvodov a k ukončeniu spolupráce medzi OVB, a odporkyňou dôjde pred uplynutím 36 mesiacov od získania certifikátu od EBFM, uhradiť navrhovateľovi*

pomernú časť nákladov. Pre účely výpočtu nákladov za výkon školenia zmluvné strany dohodli ako základ dohodnutú cenu školenia, a z tejto čiastky sa odporkyňa zaviazala navrhovateľovi uhradiť pomernú časť nákladov, t. j. 1/36 za každý mesiac, o ktorý došlo k skráteniu dohodnutej 36 mesačnej doby sprostredkovateľského záväzku, tak ako je tomu uvedené v čl. III. bod 1. Dohody. Okrem toho, odporkyňa potvrdila, že súhlasí so započítaním nevyplatennej časti sprostredkovateľskej odmeny, na ktorú má právny nárok od navrhovateľa, ak nesplní záväzky uvedené v článku III. a v čl. V. Dohody.

Ďalej mal súd za preukázané, že odporkyňa sa v zmysle Dohody zúčastnila vzdelávacieho programu v období od 20. 02. 2008 do 28. 01. 2009 a vykonala záverečnú skúšku. Mal preukázané, že medzi účastníkmi konania záväzkový vzťah založený Zmluvou o sprostredkovaní zo dňa 3. 5. 2006 skončil na základe výpovede navrhovateľa dňa 30. 9. 2009. Súd prvého stupňa konštatoval, že medzi účastníkmi konania tieto skutočnosti neboli sporné.

Spornou zostala skutočnosť, či navrhovateľovi vznikol právny nárok na uplatnené peňažné plnenie, a to započítaním nákladov na školenie v alikvotnej časti 4.979,09,- Eur s nárokom odporkyne v nevyplatennej časti sprostredkovateľskej odmeny za obdobie od apríla 2009 do marca 2010 vo výške 2.688,40,- Eur podľa čl. II., III. a IV. Dohody zo dňa 20. 02. 2008.

V tejto súvislosti okresný súd uviedol, že podľa čl. II. bod 1 Dohody zo dňa 20. 02. 2008 si zmluvné strany dohodli cenu za poskytnutie školenia maximálne do výšky 5.974,90,- Eur (180.000,- Sk). Z tejto sumy si navrhovateľ uplatnil na započítanie alikvótnu časť nákladov vo výške 4.979,09,- Eur vzhľadom na skončenie sprostredkovateľského záväzku ku dňu 30. 09. 2009. Zároveň navrhovateľ sa v čl. II. bod 2. Dohody zaviazal po úspešnom absolvovaní celého školenia odovzdať odporkyni certifikát udeľovaný EBFM a akreditované osvedčenie Akadémie vzdelania OVB n. o.. Odporkyňa sa podľa čl. III. bod 1 Dohody zaviazala uhradiť navrhovateľovi pomernú časť nákladov v prípade, že vypovie zmluvu o sprostredkovaní s navrhovateľom alebo navrhovateľ vypovie zmluvu, prípadne odstúpi od zmluvy o sprostredkovaní s odporkyňou zo závažných dôvodov a k ukončeniu spolupráce medzi zmluvnými stranami príde pred uplynutím 36 mesiacov od získania certifikátu od EBFM. Podľa čl. IV. bod 1 Dohody odporkyňa súhlasila so započítaním

nevyplatenej časti sprostredkovateľskej odmeny, na ktorú ma nárok od navrhovateľa, ak nesplní záväzky uvedené v čl. III. a V Dohody.

Podľa názoru okresného súdu, ktorý vychádzal z čl. II. bod. 2 a z čl. III. bod 1 Dohody povinnosťou navrhovateľa po úspešnom absolvovaní celého školenia bolo odovzdať odporkyni certifikát udeľovaný EBFM a akreditované osvedčenie Akadémie vzdelania OVB n. o. a tejto povinnosti korešpondovalo právo odporkyne získať (prevziať) certifikát od BFM prostredníctvom navrhovateľa a zároveň povinnosť uhradiť navrhovateľovi pomernú časť nákladov, ak z dôvodov presne špecifikovaných v čl. III. bod 1 Dohody príde k ukončeniu spolupráce medzi zmluvnými stranami pred uplynutím 36 mesiacov od získania (prevzatia) certifikátu od EBFM. Okresný súd sa nestotožnil s názorom navrhovateľa, že odporkyňa získala certifikát už absolvovaním školenia a prevzatie certifikátu v tomto prípade nebolo potrebné. Práve naopak, z dôvodu právnej istoty okresný súd poukázal na čl. II. bod 2 Dohody, v ktorom je zakotvený záväzok navrhovateľa odovzdať odporkyni certifikát a v čl. III. bode 1 Dohody záväzok odporkyne uhradiť navrhovateľovi pomernú časť nákladov v prípade ukončenia sprostredkovateľského záväzku pred uplynutím 36 mesiacov od získania certifikátu, to znamená od momentu, kedy sa jej certifikát dostane do dispozičnej sféry. Odporkyňa mohla získať (prevziať) certifikát jedine od navrhovateľa ako svojej zmluvnej strany a disponovať s ním od momentu jeho získania. V konaní okresný súd mal za preukázané, že navrhovateľ si svoj záväzok vyplývajúci z čl. II. bod 2 Dohody nesplnil, nepreukázal odovzdanie certifikátu odporkyni. V konaní vyšlo najavo, že navrhovateľ mal k dispozícii certifikát aj akreditované osvedčenie z nemeckej strany, ale tieto dokumenty dohodnutým spôsobom odporkyni neodovzdal. Preto okresný súd tvrdenie navrhovateľa o tom, že odporkyňa si certifikát od navrhovateľa mohla osobne prevziať, resp. že sa mohla domáhať jeho odovzdania, nepovažoval za relevantné, pretože je na navrhovateľovi preukázať splnenie záväzku vyplývajúceho z uzavretej dohody.

Okresný súd posudzoval podstatu tohto súdneho konania a to, či navrhovateľovi vznikol právny nárok na uplatnené peňažné plnenie, a to započítaním nákladov na školenie v alikvotnej časti 4.979,09,- Eur s nárokom odporkyne v nevyplatenej časti sprostredkovateľskej odmeny za obdobie od apríla 2009 do marca 2010, podľa výpočtov navrhovateľa vo výške 2.688,40,- Eur v zmysle článkov II., III. a IV. Dohody zo dňa 20. 2. 2008. Vychádzal zo zisteného skutkového stavu veci a zo všetkých skutočností,

ktoré vyšli v konaní najavo, ako aj z vyššie uvedenej právnej úvahy súdu, a dospel k záveru, že v danom prípade neboli splnené zmluvné podmienky vyplývajúce z čl. II. bodu 2 a z čl. III. bodu 1 Dohody zo dňa 20. 2. 2008, preto nemohlo dôjsť k započítaniu pohľadávky navrhovateľa vo výške 4.979,09,- Eur z titulu pomernej časti nákladov vynaložených navrhovateľom na školenie odporkyne s pohľadávkou odporkyne z titulu nevyplatennej časti sprostredkovateľskej odmeny vo výške 2.688,40,- Eur, a preto okresný súd návrh navrhovateľa zamietol.”.

V ďalšej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku formuloval krajský súd svoje vlastné právne závery k námietkam sťažovateľky vyjadreným v odvolaní, keď najmä uviedol:

„Podľa § 219 ods. 1 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

V dôvodoch rozsudku okresný súd, zhodnotil výsledky vykonaného dokazovania a mal za to, že navrhovateľovi nevzniklo právo na započítanie jeho pohľadávky vo výške 4.979,09,- Eur z titulu pomernej časti nákladov vynaložených navrhovateľom na školenie odporkyne s pohľadávkou odporkyni z titulu nevyplatennej časti sprostredkovateľskej odmeny podľa výpočtov vo výške 2.688,40,- Eur.

Okresný súd na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel k právnomu záveru že správne vyložil znenie čl. II. bod 2 a čl. III. bod 1 Dohody zo dňa 20. 2. 2008. Povinnosťou navrhovateľa bolo po úspešnom absolvovaní celého školenia odovzdať odporkyni certifikát udeľovaný EBFM a akreditované osvedčenia akadémie vzdelávania OVB n. o. Odporkyni vzniklo právo získať (prevziať) certifikát od EBFM prostredníctvom navrhovateľa a zároveň povinnosť uhradiť navrhovateľovi pomernú časť nákladov, ak z dôvodov presne špecifikovaných čl. III. bod 1 Dohody dôjde k ukončeniu spolupráce medzi zmluvnými stranami pred uplynutím 36 mesiacov od získania (prevzatia) certifikátu.

Okresný súd dospel k správne mu záveru, že navrhovateľ si svoj záväzok vyplývajúci z čl. II. bod 2 Dohody nesplnil, keď odporkyni neodovzdal certifikát udeľovaný EBFM a akreditované osvedčenie akadémie vzdelávania OVB n. o. Navrhovateľovi sa v konaní nepodarilo relevantnými dôkaznými prostriedkami preukázať splnenie tejto povinnosti. Z toho dôvodu odporkyni nevznikol záväzok podľa čl. III. bod 1 Dohody zo dňa 20. 2. 2008, t. j. uhradiť navrhovateľovi pomernú časť nákladov v prípade ak k ukončeniu spolupráce medzi zmluvnými stranami dôjde pred uplynutím 36 mesiacov od získania certifikáciu od EBFM. Pokiaľ navrhovateľ podľa čl. IV. bod 1 Dohody zo dňa 20. 2. 2008 započítal náklady na školenie v alikvotnej časti 4.979,09,- Eur s nárokom odporkyne v nevyplatennej časti sprostredkovateľskej odmeny vo výške 2.688,40,- Eur, tak treba zdôrazniť, že jeho postup bol nesprávny, pretože navrhovateľovi právo na pomernú časť nákladov v súvislosti so školením odporkyne nevzniklo.

Po preskúmaní veci odvolací súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie okresného súdu je vecne správne, odvolací súd nezistil žiadne okolnosti, ktoré by spochybňovali v tejto veci správnosť rozsudku okresného súdu, ktorý venoval náležitú pozornosť zisteniu všetkých rozhodných skutočností dôležitých konaní o zaplatenie uplatnenej pohľadávky. Okresný súd dostatočne zistil skutkový stav, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s § 132 O. s. p. a postupoval zákonne a správne, keď rozhodol tak ako je uvedené vo výroku napadnutého rozsudku. Uvedený výrok okresný súd aj adekvátne v súlade s § 157 ods. 2 O. s. p. odôvodnil, s ktorými dôvodmi sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a v podrobnostiach na ne odkazuje (§ 219 ods. 2 O. s. p.).

V odvolaní navrhovateľa nie sú uvádzané žiadne také skutočnosti a dôkazy, s ktorými by sa okresný súd nevysporiadať. Odvolanie navrhovateľa neobsahuje ani žiadne právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku okresného súdu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Krajský súd Banská Bystrica, ako súd odvolací, napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.“

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka považuje za porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spôsob, akým sa krajský súd ako odvolací súd

a pred ním okresný súd ako súd prvého stupňa vysporiadali s vykonanými dôkazmi v rámci ich hodnotenia a následného vyvodenia zodpovedajúcich skutkových a právnych záverov v ich meritórnych rozhodnutiach.

Z napadnutého rozsudku krajského súdu (s prihliadnutím na obsah rozhodnutia súdu prvého stupňa) pritom podľa názoru ústavného súdu zjavne vyplýva, že krajský súd sa s podstatnými námietkami sťažovateľky, ktoré uviedla v podanom odvolaní (a ktoré tvoria aj podstatnú časť argumentácie sťažovateľky v sťažnosti predloženej ústavnému súdu), zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom sa s nimi vysporiadal.

Krajský súd a tiež okresný súd, na ktorého závery ako na vecne správne odvolací súd odkázal, sa ústavne akceptovateľným spôsobom zaoberali podstatou sporu medzi sťažovateľkou a žalovanou, ktorý spočíval v hľadaní odpovede na otázku, či sťažovateľke vznikol právny nárok na uplatnené peňažné plnenie voči žalovanej z dohody z 20. februára 2008. Krajský súd po vyhodnotení skutkových okolností posudzovanej veci dospel k záveru, že zo strany sťažovateľky neboli splnené zmluvné podmienky vyplývajúce z čl. II bodu 2 a z čl. III bodu 1 dohody z 20. februára 2008 (sťažovateľka dohodnutým spôsobom neodovzdala žalovanej certifikát aj akreditované osvedčenie), a preto jej právo na pomernú časť nákladov v súvislosti so školením žalovanej nevzniklo.

Ústavný súd zastáva názor, že krajský súd v napadnutom rozhodnutí zrozumiteľne a bez zjavných logických protirečení vysvetlil svoje právne závery, čím ako súd odvolací poskytol právam sťažovateľky dostatočnú ochranu. Napadnuté rozhodnutie krajského súdu nie je arbitrárne, keďže neodporuje vo veci aplikovanej právnej úprave a nepopiera ani jej zmysel, pričom obsahuje primerané a zrozumiteľné zdôvodnenie právnych záverov odvolacieho súdu. Ústavný súd preto považuje napadnutý rozsudok krajského súdu z ústavného hľadiska za akceptovateľný a udržateľný a za týchto okolností nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov všeobecného súdu.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti dospel k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a obsahom základného

práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť záveru o ich porušení. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. júna 2017